

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๕๙-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๖๕๘-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน ฉบับประจำวันที ๒๑ เดือนตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๗ หน้า ๑๖ ต่อ ๑๓ มูลค่าข่าว ๑,๐๑๘,๖๒๐.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

วาบหวิว...สยิวทรวง ชุดนักศึกษาไทยใครๆ ก็อยาก "แก๊โบ"

"เสื้อแขนอก กับกระโปรงสั้นเสมอ..." ยังคงเป็นประเด็นให้สาวเก็งกันอยู่ทุกยุคทุกสมัยเรื่องกระโปรงของนิสิต-นักศึกษา กับกระโปรงสั้นในเครื่องแบบยูนิฟอร์มที่ยังคงกำหนดไปอย่างใหญ่โตยิ่ง จนเมื่อหลายปีก่อนผลโหวตจากเดนมาร์กได้ฟันธงระบุว่า **"ชุดนักศึกษาไทยเซ็กซี่ที่สุดในโลก"** เพราะทั้งพิต ทั้งขัดแน่นโป๊ง เต็มๆ อยู่กระตุ่มกระตุ่มเต็มทั้งนี้ แกมกระโปรงยังทั้งสั้นทั้งจะผ่ามอ่งยังรัย...ยังไป ก็ไม่ใช่เครื่องแบบนักศึกษาอย่างแน่นอน ส่งผลให้ปัจจุบันเว็บไซด์ญี่ปุ่นถึงกับอดใจไม่ไหวเอาชุดนักศึกษาไทยไปเป็นชุดคอสเพลย์เปิดขายในโลกออนไลน์กันอย่างเปิดเผย จนเกิดคำถกเช่นมากมายว่าเหมาะสมหรือไม่ที่ชุดนักศึกษาอันทรงเกียรติ จะกลายเป็นชุดคอสเพลย์สำหรับแต่งเพื่อเน้นความเซ็กซี่ หรือเป็นสื่อเพื่อการพ่วนทางเพศ วันนี้ Life on campus ได้ติดตามความคืบหน้าถึงโครงการรณรงค์แต่งกายให้ดูกระมีียบของมหาวิทยาลัยต่างๆ ถึงแนวทางการแก้ปัญหาที่ผ่านมาก ว่าประสบความสำเร็จหรือไม่อย่างไร

รณรงค์แต่งกายชุดนักศึกษา... วาระแห่งชาติ

โครงการรณรงค์เรื่องการแต่งกายของนิสิต-นักศึกษาเป็นประเด็นที่มีการรณรงค์กันมานานแล้ว แต่เมื่อปี พ.ศ. 2552 ได้เกิดวิกฤตอย่างหนักเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของนักศึกษาไทยในสายตาของชาวต่างชาติ ที่มองแล้วชุดนักศึกษาหญิงของไทยนั้นเซ็กซี่เกินคำบรรยาย ซึ่งขัดกับวัฒนธรรมไทยอย่างยิ่ง

ทั้งนี้องค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องก็ไม่ได้นิ่งนอนใจโดยกระทรวงศึกษา และกระทรวงวัฒนธรรมได้ร่วมหารือกับมหาวิทยาลัยรัฐและเอกชนกว่า 30 แห่ง เกี่ยวกับการแก้ปัญหาหนี้ จนเรียกได้ว่า **"การรณรงค์การแต่งกายของนักศึกษาเป็นวาระการประชุมระดับชาติ"** เกือบทุกแห่งในประเทศไทย ได้จัดโครงการต่างๆ ขึ้นมากมาย และดำเนินการต่อเนื่องกันมาทุกปีจนถึงปัจจุบัน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยร่วมตอบรับแนวทางแก้ปัญหาด้วยโครงการ **"อีกนิดนะครับ...อีกนิดนะค่ะ"** รณรงค์การแต่งกายถูกระเบียบ ให้สวมกับเป็นเครื่องแบบพระราชทานหรือโครงการ **"ศิลปากรครบชุด"** ของมหาวิทยาลัยศิลปากร ดำเนินการจากส่วนกลางโดยสโมสรนิสิตนักศึกษา รณรงค์เรื่องการแต่งกายให้ถูกระเบียบมหาวิทยาลัย และอาจจะมีการเปลี่ยนชื่อหรือปรับปรุงให้เข้ากับคณะหรือสาขาวิชา อย่างไรก็ตามคณะอักษรศาสตร์ก็จะใช้ชื่อว่า **"อักษรเบ๊"** ซึ่งเป็นการรณรงค์ในระดับของคณะ ทางด้านมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ก็ได้มีการรณรงค์เรื่องการแต่งกายนิสิตให้ถูกระเบียบจากส่วนกลางของมหาวิทยาลัยเช่นกัน มีการจัดทำโครงการและโปสเตอร์รณรงค์ ขณะเดียวกันก็มีกิจกรรมรณรงค์ในแต่ละคณะด้วยเช่นกัน

ในส่วนของมหาวิทยาลัยเอกชนชั้นนำอย่าง มหาวิทยาลัยรังสิต หอการค้า และธุรกิจบัณฑิตย ที่ได้รับการจับตามองเป็นพิเศษในเรื่องของเครื่องแต่งกายของนักศึกษา จากสายตาคนภายนอกที่มักจะมองว่าผิดระเบียบเป็นส่วนใหญ่ ก็พร้อมให้ความร่วมมืออย่าง

เต็มที่ ไม่ว่าจะเป็นโครงการ **"DPU Smart"** ของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย หรือ โครงการรณรงค์เรื่องเครื่องแต่งกายนักศึกษาเป็นของคณะนิติศาสตร์ ร่วมกับมหาวิทยาลัยรังสิตที่เน้นไปที่เครื่องแต่งกายของนักศึกษาหญิงโดยตรง เพื่อลดปัญหาภัยคุกคามทางเพศ ชื่อโครงการว่า **"Stop crime"** ด้วยเหตุผลจากการวิจัยพบว่าชุดนักศึกษาผู้หญิงสั้นรัดตัวเพิ่มอาชญากรรมทางเพศในสังคมมากถึง 30 เปอร์เซ็นต์ กลุ่มนักศึกษาจึงได้ร่วมกันจัดทำโครงการนี้ขึ้นมาเพื่อลดปัญหาอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นกับนักศึกษาหญิงโดยเฉพาะ

แม้แต่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่เคยมีข้อถกเถียงมากมายเหลือเกินกับประเด็นการแต่งชุดนักศึกษา กล่าวกันว่าในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เองก็ได้มีการรณรงค์ในเรื่องนี้เหมือนกัน แต่จะเป็นในส่วนของเครื่องแต่งกายให้สุภาพมาเข้าเรียนมากกว่าซึ่งไม่ได้เน้นว่าจะต้องเป็นการแต่งกายในเครื่องแบบนักศึกษาแต่อย่างใด ที่เห็นได้ชัด จะเป็นสายแพทย์และพยาบาลที่จะต้องแต่งเครื่องแบบให้ถูกระเบียบ เพราะจะมีการเข้าห้องแล็บ และชุดนักศึกษาที่ควรจะเป็นชุดที่ปลอดภัย ส่วนสายสังคมศาสตร์ก็จะได้เห็นว่าให้แต่งกายชุดนักศึกษาเข้าเรียน ใส่ชุดอะไรก็ได้แต่เน้นเป็นชุดสุภาพ เป็นเรื่องของสิทธิเสรีภาพ การรณรงค์จึงไม่ได้เน้นเรื่องเครื่องแบบนักศึกษาแต่เน้นเป็นชุดสุภาพตั้งแต่ปี 1 ถึง ปี 4

ยอมรับแก่ไม่คน...เป็นลูกพี่คำนิยม
แม้ว่าโครงการรณรงค์เรื่องเครื่องแต่งกายนิสิต-นักศึกษาจะได้ดำเนินการมาเป็นระยะ

อ่านต่อ หน้า 13 >>>

เวลานาน และมีโครงการต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน แต่หลายมหาวิทยาลัยทั้งภาครัฐ และเอกชน ได้ประเมินความสำเร็จของโครงการต่างๆ เป็นเสียงเดียวกันว่า โครงการรณรงค์เครื่องแต่งกายนักศึกษาที่ได้กระทำกันต่อเนื่องมาตลอดนั้น ถือว่าไม่ประสบผลสำเร็จ 100% ยังคงมีนักศึกษาบางส่วนที่แต่งกายผิดระเบียบ โดยมหาวิทยาลัยรัฐบาลกล่าวว่า ในส่วนของนักศึกษาปี 1 หรือรุ่นน้องเฟรชชี ถือว่าประสบความสำเร็จถึง 100% เต็ม ในเรื่องของการสร้างทัศนคติ เพราะมีรุ่นพี่ที่คอยดูแลอยู่ ส่วนของนักศึกษาปี 2-4 ก็ถือว่าประสบความสำเร็จในเรื่องของการปรับทัศนคติให้มองถึงประโยชน์แง่ดีในภาพลักษณ์ของการเป็นนักศึกษามากกว่า

อ.ลัดดาวัลย์ ผิวทองงาม รองอธิการบดีฝ่ายพัฒนาศักยภาพนิสิต มศว กล่าวว่ “ความสำเร็จคงไม่ถึง 100 เปอร์เซ็นต์ ก็ยังมีหลุดๆ

อยู่บ้าง อย่างนิสิตปี 1 ก็จะค่อนข้างเรียบร้อย เพราะจะมีรุ่นพี่ดูแลอยู่ เด็กปี 1 ก็จะไม่ค่อยมีปัญหาเรื่องการแต่งกาย ส่วนใหญ่ที่มักเจอปัญหาก็จะเป็นรุ่นพี่ๆ ปี 2-4 ขึ้นไป ที่แต่งกายผิดระเบียบค่อนข้างเยอะ เพราะฉะนั้นโครงการเหล่านี้ก็จะลงไปที่รุ่นที่เป็นหลัก แต่ภาพโดยรวมแล้วก็ถือว่ายังอยู่ในเกณฑ์ที่ดี”

หากจะวัดผลสำเร็จของโครงการคงจะทำได้ยาก แต่สิ่งที่มหาวิทยาลัยต่างมุ่งหวังนั้นก็คือ **“การปลูกฝังค่านิยม และความตระหนัก”** ให้แก่นิสิต-นักศึกษาเป็นส่วนใหญ่ หรือในบางคณะก็อาจปฏิเสธไม่ได้เลยว่าในสายวิชาชีพแล้วการแต่งกายก็เป็นเรื่องสำคัญ ซึ่งไม่ว่ามหาวิทยาลัยของรัฐบาลหรือเอกชน จะมีกฎและข้อบังคับที่ค่อนข้างเคร่งครัด อย่างคณะแพทย ทันตแพทย์ และพยาบาลก็ต้องแต่งกายให้ดูกระเป๋ียบเป็นส่วนใหญ่ หรือในบาง

มหาวิทยาลัยที่ขี้ออกตัวเก๋ๆ ว่า **“ศิลปากรไม่เป๊ะ...แต่ identity ชัดเจน”**

นักศึกษาศิลปากรภาพลักษณ์ส่วนใหญ่จะมองว่าเป็น **“เด็กดีส์”** ในความถูกระเบียบ อาจจะไม่เป๊ะนัก การที่ทางมหาวิทยาลัยจะลงไปทำความเข้าใจกับนักศึกษาในแต่ละคณะ อาจจะทำได้ค่อนข้างยาก เพราะมีความแตกต่างกันชัดเจน อย่างคณะโบราณคดี นักศึกษาจะส่วนใหญ่จะสวมกระโปรงยาวคลุมเข่า หรือคณะอักษรศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ ก็จะกำหนดเลยว่าต้องเป็นกระโปรงฟิชคลุมเข่า รองเท้าผ้าใบสีขาว หรือเด็กๆ ในคณะที่เกี่ยวข้องศิลปะ การแต่งชุดนักศึกษาไปทำงานศิลปะก็อาจจะทำให้ดูเลอะเทอะ ตรงนี้ทางอาจารย์แต่ละรายวิชาที่อาจจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการแต่งกายได้

ในส่วนของมหาวิทยาลัยรังสิตเองก็เน้น

ไปที่การปลูกจิตสำนึกให้แก่นักศึกษาเช่นกัน โดยตระหนักถึงภัยคุกคามต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นกับนักศึกษาหญิงที่แต่งกายไม่เรียบร้อยว่า “การแต่งกายที่โป้เจ้นเกินไปของนักศึกษา จะนำมาซึ่งเป็นต้นเหตุของการเกิดอาชญากรรม บางครั้งการรณรงค์ด้วยสื่อทีวีวิธีการใด ไม่ว่าจะ เป็นป้าย เด็กก็แค่มองแล้วก็ผ่านไป แต่มัน ต้องสร้างจิตสำนึกว่าจะต้องระวังตัวเอง ทาง มหาวิทยาลัยรังสิตจึงมีนโยบายให้อาจารย์ที่ปรึกษาคอยดูแลใกล้ชิดเกี่ยวกับเรื่องนี้อีกทางหนึ่ง”

ความเข้มงวดที่แตกต่างของ ‘รัฐบาลและเอกชน’

หลายครั้งที่เราพยายามหาคำตอบถึงภาพลักษณ์และข้อแตกต่างระหว่างนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน และรัฐบาล ซึ่งคนส่วนใหญ่ มักจะมองว่านักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนแต่งกายชุดนักศึกษาสไตล์แฟชั่น ที่รัดตัว กระโปรงสั้น มากกว่านักศึกษาของ

มหาวิทยาลัยรัฐบาลจนถึงกับแยกได้เลยว่า นี่คือนักศึกษาของมหาวิทยาลัยใด แต่จากการได้สอบถามไปยังอาจารย์และผู้ดูแลเกี่ยวกับกิจการนักศึกษาโดยตรง ทำให้ทราบว่า มหาวิทยาลัยเอกชนหลายแห่งมีมาตรการใน

การควบคุมเรื่องเครื่องแต่งกายของนักศึกษาที่เข้มงวดในระดับหนึ่ง นอกจากโครงการรณรงค์แล้ว หลายมหาวิทยาลัยยังมีอาจารย์ฝ่ายวินัยคอยเดินตรวจ และทั้คณะเนนนักศึกษา เริ่มต้นจากการตักเตือน และตัดคะแนนความประพฤติในที่สุด

ด้าน ผศ.ดร.วันนอร์ จะนุ ผู้ช่วยรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา ม.ธุรกิจบัณฑิตย์ กล่าวว่า “มหาวิทยาลัยเอกชนให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มากกว่ามหาวิทยาลัยรัฐบาลเสียอีก เพราะว่ามีมหาวิทยาลัยเอกชนต้องห่วงภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัยด้วย ซึ่งมหาวิทยาลัยของรัฐบาลหลายแห่งอาจไม่จำเป็น ดูจากมหาวิทยาลัยเอกชนอื่นๆ เขาจะให้ความสำคัญกับเรื่องการแต่งกายของนักศึกษามาก มีมาตรการต่างๆ มากมาย ยกตัวอย่างผมเองที่เคยเรียนมหาวิทยาลัยของรัฐบาลก็ไม่เคยมีการรณรงค์เรื่องนี้เท่าไรหรอก เราก็แต่งกายค่อนข้างอิสระมากกว่า”

ตรงกันข้ามกับมหาวิทยาลัยรัฐบาลที่คนส่วนใหญ่ให้ความไว้วางใจในภาพลักษณ์ของนักศึกษาที่ออกมา แต่กลับพบว่า หลายมหาวิทยาลัยไม่ได้มีมาตรการที่เข้มงวด แต่ให้เหตุผลของความแตกต่างว่า การจะมองว่ามหาวิทยาลัยเอกชนนั้นแต่งกายผิดระเบียบมากกว่านั้นไม่ใช่ทั้งหมด เพราะมหาวิทยาลัยเอกชนหลายแห่งก็ได้มีมาตรการหรือโครงการรณรงค์เรื่องเครื่องแต่งกายเช่นเดียวกัน แต่อาจเป็นเพราะทัศนคติที่ติดตัวเด็กมาตั้งแต่วัยแรก อ.ลัดดาวัลย์ ผิวทองงาม รองจาก มศว ได้อธิบายถึงความแตกต่างนี้ว่า “อาจจะมีความ

ของค่านิยมของเด็กก่อนแล้วก่อนที่จะเลือกเข้าไปศึกษา มีทัศนคติมุมมองกับเรื่องนี้ยังไฉ่ อย่างไร มศว ที่เป็นมหาลัยรัฐบาลส่วนใหญ่ก็จะมีแต่เด็กต่างจังหวัดที่สอบตรง เด็กที่แอดมิชชันเข้ามา ซึ่งเด็กเหล่านี้ก็อาจจะมิตทัศนคติที่ติดตัวมาพื้นๆ ไม่หรือหว่า ตรงข้ามกับมหาลัยเอกชนดังๆ เด็กก็ต้องมีฐานะหน้อย ก็อาจจะมิมุมมอง และทัศนคติอีกแบบหนึ่ง ทางมหาลัยก็ไม่ได้เข้มงวดมาก ถือว่าปานกลาง มีเพียงการกล่าวตักเตือนเท่านั้น ส่วนใหญ่เด็กๆ ก็จะรู้กันเองมากกว่า”

เช่นเดียวกับมหาลัยศิลปากรที่มองเรื่องค่านิยมที่ติดตัวนักศึกษามาก็มีส่วนสำคัญในเรื่องการแต่งกาย แต่ส่วนที่สำคัญและหล่อหลอมให้นักศึกษาในมหาลัยรัฐบาลส่วนใหญ่มีทัศนคติและค่านิยมไปในทิศทางเดียวกัน นั่นก็คือ การดูแลจากรุ่นพี่รุ่นน้อง โดยเริ่มหล่อหลอมตั้งแต่ปี 1 ที่ได้เข้ามาในห้องๆ ได้รับรู้ถึงค่านิยมของมหาลัยหรือค่านิยมนั้นๆ ด้วยเช่นกัน

“ส่วนสำคัญที่ช่วยหล่อหลอมค่านิยมเหล่านี้ เริ่มมาตั้งแต่ปี 1 ความเป็นปัจเจกที่ติดตัวมาตั้งแต่สมัยมัธยมปลายจะถูกหลอมละลาย ส่วนหนึ่งต้องชอบคุณกิจกรรมนักศึกษาที่มีส่วนช่วย พี่ๆ ก็มีมีส่วนช่วยให้องค์สามารถปรับตัวได้เมื่อเข้ามาอยู่ในมหาลัยอย่างวิชาเขตเพชรบุรีที่นักศึกษาปี 1 ส่วนใหญ่ต้องมาอยู่หอใน พี่ๆ ก็จะมีส่วนช่วยดูแลอย่างใกล้ชิด สังคมที่อยู่ก็มีแต่รุ่นพี่ อาจารย์บุคลากรของมหาลัย ไม่มีคนนอกอยู่ นั่นจึงไม่มีประโยชน์อะไรที่จะไปแต่งกายยวบหิว”

“ตระหนัก...แต่ยากที่จะปฏิบัติตาม”

แม้ปัจจุบันจะยังมีชุดนักศึกษาแบบผิดระเบียบตามแฟชั่นให้เราได้พบเห็นอยู่เป็นประจำ ไม่ว่าจะเป็นส่วนน้อยจากมหาลัยรัฐบาล หรือครั้งๆ จากมหาลัยเอกชน แต่ส่วนลึกๆ แล้วนิสิต-นักศึกษาส่วนใหญ่ตระหนักถึงประโยชน์และโทษของการแต่งกายผิดระเบียบ หรือวาบหิว จนเกินขอบข่ายของชุดนักศึกษา รู้ว่าการแต่งไปจนเกินไปอาจนำมาซึ่งอาชญากรรมทางเพศได้ จากมุมมองของตัวนักศึกษาเองต้องบอกเลยว่า”ตระหนักรู้ แต่ก็ยากที่จะปฏิบัติตาม”ส่วนใหญ่เข้าใจและตระหนักถึงสิ่งที่มีมหาลัย และสิ่งที่อาจารย์

กำลังสื่อสาร แต่การเข้าใจและรู้ว่าจะระเบียบของมหาลัยเป็นอย่างไร ก็ยากปฏิบัติบางทีมันก็เป็นไปได้ยาก

โดยเฉพาะกับเด็กนักเรียนนักศึกษาสมัยที่เรียกว่า “Gen Y และ Gen Z” จะมีความเข้าใจว่า การแต่งกายให้ถูกระเบียบหรือสุภาพเรียบร้อยเหล่านี้ “มันไม่เกี่ยวกับการเรียน” ซึ่งถ้าเป็นคำพูดพวกนี้ในยุคสมัยที่เรากำลังเรียนหนังสือก็มักจะถูกอธิบายแบบนี้เหมือนกัน แต่อย่างกรณีการเข้าสอบมหาลัยส่วนใหญ่กลับพบว่า นักศึกษาแต่งกายมาเข้าสอบอย่างถูกระเบียบ เพราะรู้ว่าถ้าไม่แต่งมาก็จะไม่ได้เข้าห้องสอบตามกฎที่มหาลัยกำหนดไว้

นางสาวช่อขวัญ วงศ์สุวรรณ นักศึกษาชั้นปี 3 คณะนิเทศศาสตร์ มหาลัยรังสิต ได้กล่าวถึงโครงการณรงค์เรื่องเครื่องแต่งกายของนักศึกษาที่ทางมหาลัยได้ทำการรณรงค์มานานแล้ว แต่ก็ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ส่วนใหญ่นักศึกษาของมหาลัยรังสิต จะแต่งกายผิดระเบียบถึงครั้งต่อครั้ง และมีทั้งผิดแบบชุดไปรเวต กางเกงขาสั้น รองเท้าแตะ และผิดระเบียบในชุดนักศึกษาที่รัดและสั้นจนเกินไป ปัจจุบันไม่มีใครมองว่าเครื่องแบบนักศึกษาคือยูนิฟอร์ม แต่มันคือแฟชั่น การใส่ชุดไปรเวตก็ไม่เช็กซีเท่ากับชุดนักศึกษา

“ฉันแต่งกายสุภาพไม่สุภาพ ไปไม่ไปมันเกี่ยวอะไร ก็ตัวของฉันไม่มีผลกับการเรียน”

“เครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกต้องตามระเบียบนะ นั้นเขมยมาก เสื้อตัวโคร่งหรือกระโปรงยาวคลุมเข่า บางครั้งใส่แล้วก็ไม่เหมาะกับตัวเรา มันดูไม่สวยงาม ยอมรับว่าก็ไม่สามารถแต่งกายให้ถูกระเบียบเียะได้ แต่นักศึกษาทุกคนก็รู้ว่าเมื่อไหร่ที่ควรแต่งกายถูกระเบียบ อย่างไรก็ตามเข้าสอบหรือไปติดต่อธุระที่มหาลัยเราก็ต้องให้เกียรติสถานที่ด้วยเช่นกัน”

ถ้าไม่แต่งกายให้ถูกระเบียบมหาลัยเียะๆ ก็ควรใส่รองเท้าผ้าใบ ไม่ใช่ใส่รองเท้าแตะ ถ้าเป็นผู้หญิงก็ใส่เสื้อที่มิดชิด ไม่รัดตัวหรือกระโปรงไม่สั้นเกินไป ส่วนผู้ชายก็ไม่ควรนุ่งกางเกงยีนส์ สวมรองเท้าแตะ

เช่นเดียวกับมหาลัยธรรมศาสตร์ที่ค่อนข้างมีอิสระและเสรีมากกว่ามหาลัยอื่นๆ ในเรื่องของเครื่องแบบนักศึกษาโดยนายน

องค์การนักศึกษา มหาลัยธรรมศาสตร์ ศักรินทร์ ไกรสิทธิ์ก็ได้กล่าวถึงความเป็นเนเจอร์ของนักศึกษามหาลัยธรรมศาสตร์ว่า แต่งตัวตามสบายได้ แต่ก็ต้องอยู่ในกฎเกณฑ์ว่า จะต้องเป็นชุดสุภาพ ถ้าคิดจะใส่ชุดนักศึกษา แต่เป็นเสื้อรัดรูป กระโปรงสั้นๆ ให้ใส่เป็นชุดอะไรก็ได้ แต่เป็นชุดที่สุภาพจะดีกว่า

“ในส่วนตัวผมคิดว่าชุดนักศึกษาเป็นชุดที่น่ารักนะครับ ถ้าใครใส่ชุดนักศึกษาเข้าไปเรียนอาจารย์ก็คงจะเอ็นดู อีกอย่างคือชุดนักศึกษาจำเป็นมากในงานพิธีการต่างๆ เพื่อสะท้อนให้เห็นความเป็นระเบียบ ความสุภาพ และถูกกาลเทศะ ผมคิดว่านักศึกษาทุกคนรู้ว่าเราควรใส่ชุดอะไร เวลาไหน วิชาอะไรที่เราควรใส่ชุดนักศึกษา หรือไปเวดได้”

หากถามว่าชอบไหมกับการที่จะต้องแต่งเครื่องแบบนักศึกษาก็คงจะมีทั้ง 2 คำตอบให้เราได้ยินนั่นก็คือ ทั้งชอบและไม่ชอบ ส่วนใหญ่ก็จะให้เหตุผลว่า ชอบเพราะไม่ต้องมานั่งคิดว่าวันนี้จะใส่อะไรไปเรียน แต่หยาชุดนักศึกษามาริดแล้วก็ใส่ไป ส่วนคนที่บอกว่าไม่ชอบแต่งชุดนักศึกษา ก็จะมีเหตุผลว่า อยากแต่งชุดที่สวยงาม ตามกระแส มีเทรนด์ ถ้าเลือกได้ก็อยากใส่ไปรเวตมากกว่า แต่พอถึงเวลาถ้ามีอาจารย์ตรวจ หรือมีสอบ นักศึกษาส่วนใหญ่ก็จะปฏิบัติตามแต่โดยดี เครื่องแบบ...ไม่มีผลต่อเรียนเก่งหรือไม่เก่ง

จากความเห็นของนักศึกษาส่วนใหญ่ในเรื่องทัศนคติเกี่ยวกับเครื่องแบบนักศึกษา ให้ความหมายตรงกันว่า ไม่ว่าพวกเขาจะแต่งกายอย่างไรก็ไม่มีผลต่อการเรียนอย่างแน่นอน เครื่องแบบนักศึกษาไม่ได้ทำให้พวกเขาเรียนเก่งขึ้น หรือแย่งลง สิ่งเหล่านั้นเป็นเพียงองค์ประกอบภายนอก และถึงแม้ว่าเครื่องแบบนักศึกษาจะไม่มีผลต่อการเรียนก็จริง แต่ทุกคนก็คงจะปฏิเสธไม่ได้ว่า “**เครื่องแบบนักศึกษา คือ ภาพลักษณ์ของมหาลัย**”

ในมุมมองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เห็นด้วยว่า”การแต่งกายอย่างไรก็ไม่มีผลต่อการเรียน เรามีหน้าที่มาเรียนเราก็ต้องโฟกัสที่การเรียนเป็นหลัก ไม่ได้สนใจว่าเราต้องแต่งกายอย่างไร สวยงาม หล่อ เท่ เข้ามาเรียน แต่งตัวตามสบาย และเหมาะสมกับบริบทของการเรียน แต่ถ้าแต่งตามสบายแต่ดูไม่สุภาพ ก็ไม่เห็นด้วย เราจึงได้มีการณรงค์ให้แต่งกายใน

ชุดสภาพเข้าไปเรียน เพราะว่ามันก็เป็นการให้เกียรติต่อสถาบัน อาจารย์ผู้สอน และที่สำคัญก็เป็นภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัยด้วยเช่นกัน”

ด้าน **นายภาณุพงศ์ เงาะลำดวน** นักวิชาการศึกษาศึกษาปฏิบัติกร ม.ศิลปากรได้แสดงความคิดเห็นต่อความสำคัญของเครื่องแบบนักศึกษาว่า แม้การใส่เครื่องแบบจะไม่มีผลต่อการเรียนก็จริง แต่มันแสดงถึงภาระหน้าที่ที่เรากำลังดำเนินอยู่ในขณะนั้น “เครื่องแบบก็เหมือนกับการใส่หัวโขนอย่างหนึ่ง ในการดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมปกติ เดินปนกันไปปนกันมา เราจะรู้ไหมว่าใครเป็นโจร ใครเป็นตำรวจถ้าเขาไม่ใส่ยูนิฟอร์ม เราจะรู้ไหมว่าใครเป็นเจ้าของที่ของรัฐบาล และเราจะรู้ไหมว่าใครเป็นนักศึกษาเหมือนเรา? คุณจะไม่รู้อะไรเลยถ้าไม่จำแนกกลุ่มคนพวกนี้ออกมา แต่ถ้าถามว่า มันเป็นการบังคับให้เขาต้องทำตามไหม อันนี้มันเป็นสิทธิส่วนบุคคลที่เขาต้องเรียนรู้และเลือกเพื่อตัวของเขาเองมากกว่า”

การที่นักศึกษาจะเรียนจบจากมหาวิทยาลัยได้ก็ตาม นอกจากความรู้ที่ได้ตัดดวงออกไปแล้ว สิ่งหนึ่งที่จะต้องได้ไปนั่นก็คือทักษะทางสังคม ถ้ามีความรู้อย่างเดียวแต่ไม่รู้จักรมารยาททางสังคมเลย มันก็เท่ากับว่า **“ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด”** อย่างเรื่องการแต่งกายก็เป็นเรื่องของกาลเทศะ ต้องรู้ว่าอะไรควรอะไรไม่ควร ถ้าอยู่ในมหาวิทยาลัยสถานะคือนิสิต-นักศึกษา จะต้องรู้ว่าควรแต่งตัวอย่างไร トラบไตที่ยังมีเข็มและตรามหาวิทยาลัยติดอยู่ที่หน้าอก พวกคุณคือ **“ภาพลักษณ์”** ของมหาวิทยาลัย ที่ไม่ใช่เรียบร้อยอยู่ภายในรั้วของมหาวิทยาลัยเท่านั้น เวลาออกไปข้างนอกก็ควรที่จะรักษาภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัยด้วยเช่นกัน. ■